

KATEHETSKO PASTORALNA ŠOLA
BIBLIČNA SMER

Marija Peljhan

VELIKONOČNA ZGODBA

Zaključna naloga

Mentor: Anja Kastelic

Vipava, avgust 2020

KATEHETSKO PASTORALNA ŠOLA
BIBLIČNA SMER

Marija Peljhan

VELIKONOČNA ZGODBA

Zaključna naloga

Mentor: Anja Kastelic

Vipava, avgust 2020

Kazalo

Uvod	1
1. V začetku	1
2. Božji Sin – Sin človekov.....	4
3. Hodi za menoj	5
4. Mesija	6
5. Kristusova svoboda.....	7
6. Jezusova ponižnost.....	8
7. Skrivnost krščanske vere	9
8. Kakor je Oče mene ljubil ...	10
9. Jezus je resnična vinska trta	11
10. Enost v različnosti.....	12
11. Bedite in molite	13
12. Jezus ljubi svoje sovražnike	15
13. Judovski Kralj	17
14. Sprevod Kralja k svojemu prestolu	20
15. Ura veličastva	21
16. Prazen grob.....	23
Literatura in viri	25
Priloga 1: Izjava o avtorstvu zaključne naloge.....	26

Velikonočna zgodba

Uvod

Bog se razodeva v in po zgodovini, v njej je dal slišati in zaznati svoj klic, ko je ljudi osebno poklical k sodelovanju z Njim. Človek in stvarstvo nista zaprta sama v sebe, brez upanja in perspektive, temveč sta vključena v Božji načrt, ki odpira prihodnost in izpolnitev.¹

Vsa zgodovina Stare zaveze je bila naravnana na prihod Mesije – Božjega Sina, ki naj bi človeku v svojem telesu vrnil dostop do Očeta in Božjega kraljestva, ki je pripravljeno od začetka sveta in ga je človek z neposlušnostjo in prvim grehom izgubil.

Glavni namen Jezusovega življenja na Zemlji je bil, da nam je s sprejetjem človeške narave, ki jo je združil z Božjo, dal močan zgled življenja, ki smo ga poklicani po krstu živeti tudi sami. V veroizpovedi izpovedujemo, da je Sin »za nas« prišel, da bi mi lahko v polnosti postali ljudje. Prišel pa je tudi »za naše odrešenje«, da bi bili lahko spravljani z Bogom in osvobojeni krivde.

1. V začetku ...

»V začetku je Bog ustvaril ...« (Mz 1,1) Bog je Stvarnik sveta in človeka, ki živi večno. Človeku je dal prvenstvo nad vsemi svojimi stvaritvami, ustvaril pa ga je zato, da bi imel z njim globok osebni in prijateljski odnos, ki temelji na svobodnem sprejemanju. Zato je bilo človeku že od začetka dano, da lahko prijateljstvo z Bogom tudi zavrne. In prav zaradi osebne svobode se je človek že na začetku odločil, da bo šel svojo pot in se je Bogu uprl. Po tej odločitvi je človek izgubil intimno skupnost, ki jo je pred tem imel z Bogom. Od takrat je bil izpostavljen trpljenju in nazadnje tudi smrti. Po tem dejanju pa se človek s svojimi močmi ne more vrniti v prvotno stanje skupnosti z Bogom. Vendar Bog ni obupal nad človekom. On vztraja v svoji ljubezni, zato je že takoj od začetka pripravljel primerno rešitev, ki bi človeka spet lahko pripeljala do odnosa z Njim, da bi bil osvobojen krivde in zaupljiv.² Bog je želel,

---

¹ Maksimiljan Matjaž: Stara zaveza v Novi zavezi (dostop: 29. 1.2020).

² <https://www.svetopismo.si/sporocilo/> (dostop: 29. 1. 2020).

da izkusimo ljubezen, ki prihaja neposredno od Njega in preko naših bližnjih, s katerimi smo povezani. Ne samo, da Bog to, po čemer hrepenimo, ima - Bog to v resnici je. On je ljubezen in nas obdaja z ljubeznijo.³ Bog pa je vedno zvest svojim obljubam iz zaveze z nami. Njegova Beseda je zanesljiva in resnična. Cena človekove nepokorščine je Kristusova pokorščina: *»Kakor se je torej po prestopku enega človeka zgrnila obsodba na vse ljudi, tako tudi zaradi pravičnega dejanja enega prihaja na vse ljudi opravičenje, ki daje življenje. Kakor so namreč zaradi neposlušnosti enega človeka mnogi postali grešniki, tako bodo tudi zaradi poslušnosti enega mnogi postali pravični.«* (Rim 5, 18-19) Ker se človek ni mogel rešiti sam, ga je Bog od prvega padca naprej iskal ter vzgajal za prihod Odrešenika, ki je edini lahko obnovil vez med padlim človeštvom in Bogom.

»V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Beseda je bila Bog.« (Jn 1,1). Izraz Beseda pomeni Božjega Sina, drugo osebo Svete Trojice, kar pomeni Jezusa Kristusa, ki je pravi Bog in pravi človek. Ker torej človek ni bil več sposoben dialoga z Bogom, je Bog – Beseda – sam iskal pot do človeka. Sv. Anzelm je razložil takole: *»Obnovitev človeške narave ne bi bila mogoča, če človek ne bi Bogu plačal tega, kar mu je bil zaradi greha dolžan. Toda dolg je bil tako velik, da je bilo za njegovo poravnavo potrebno, da je bil ta človek Bog. Bilo je torej potrebno, da bi Bog sprejel človeka v enost svoje osebe in tako omogočil, da bi bil tisti, ki je moral plačati, pa tega ni zmožal zaradi svoje narave, osebno istoveten z Njim, ki je to zmožal.«* Kot odmev na to izjavo, eden od vzhodnih avtorjev (Nicola Cabasilas) nastali položaj opiše: *»V skladu s pravičnostjo bi moral človek prevzeti nase dolg in zmagati, a bil je služabnik tistih, ki bi jih moral premagati v vojni; Bog pa, ki je – nasprotno – mogel zmagati, ni bil nikomur nič dolžan. Prvi je torej moral zmagati nad Satanom, a samo drugi je to mogel storiti. Toda glejte čudež Božje modrosti, ki se udejanji v učlovečenju: oba – tisti, ki se je moral boriti, in oni, ki je lahko zmagal – sta združena v isti osebi, v Kristusu: Bogu in človeku in od tu vznikne odrešenje.«*⁴

Evangelist trdi, da je Beseda že bila, ko se je svet začel; ona je obstajala že pred svetom, od vedno: je Bog. Je volja in razumnost, ljubezen in svoboda, sporočanje in poslušanje, vprašanje in odgovor.⁵ *»Ta je bila v začetku pri Bogu.«* (Jn 1,2) Beseda, ki se bo obrnila k svetu, da bi ga ustvarila in rešila, je prav tista, ki je od zmeraj obrnjena k Očetu. V enosti

---

³ You version – Iskanje poti nazaj k Bogu – premišljevanje 1. dan.

⁴ Raniero Cantalamessa: Vrzite mreže.

⁵ Silvano Fausti: Skupnost bere Janezov evangelij 2012; str. 13-20.

Boga je drugost in razločevanje, ki postane komunikacija in združenost v neizrekljivem dialogu Oče – Sin.⁶

»Vse je nastalo po njej in brez nje ni nastalo nič, kar je nastalo.« (Jn 1,3) Svet je ustvarila Beseda. Modrost, ki je bila pred njim, ga je načrtovala mu dala svoj odtis drugosti in odnosa, poslušanja in odgovora, sprejemanja in odgovornosti, razumnosti in svobode.⁷

»V njej je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudi.« (Jn 1,4) V sredo Edena je Bog postavil »drevo življenja« (prim. 1 Mz 2,9). To je že od samega začetka vezano na poslušanje Besede (prim. 1 Mz 2,16), kot je izrecno izraženo v zvezi z Izraelom (prim. 5 Mz 30,20). Ko poslušamo Boga, smo v občestvu z Njim in soudeleženi polnosti Njegovega življenja. Beseda ni obrnjena samo k Očetu, ampak tudi k svetu: tako kot sta ljubezen in življenje znotraj Boga, sta tudi ljubezen in življenje vir za vsako ustvarjeno bitje. Jezus, Beseda, ki je postala meso, razpolaga z življenjem na isti način kot Oče (Jn 5,26). Ona je namreč Očetov popolni dar Sinu, ki bo zato rekel: *»Jaz sem življenje«* (Jn 14,6) in *»Prišel sem, da bi ljudje imeli življenje in ga imeli v izobilju«* (Jn 10,10).

Življenje, človekova najvišja želja, ni nekaj, kar se pograbi: treba ga je sprejeti kot dar, ki ga oče da otroku.

Še preden je Beseda postala meso v Jezusu, je luč človeku to, kar je življenje v vsakem bitju. V Njem, ki je sposoben poslušati in odgovoriti, Beseda sama ugleda luč sveta.

Življenje in luč se povezujeta med seboj. Luč omogoča fizično življenje. Obstaja pa tudi notranja luč, lastna Besedi, ki omogoča duhovno življenje in daje smisel bivanju. Prav ta Beseda, ki je v vsem življenje, postane luč v človeku, ki jo sprejme.

Življenje ni nekaj samodejnega: je dialog z Bogom, v odgovornem bivanju, ki svobodno posluša in odgovarja. Beseda je *»svetilka mojim korakom, luč na moji poti«* (prim. Ps 119,105). Z Besedo pa veljajo besede Faustija: *»Še preden je postala izrecna postava v Izraelu, že od nekdanj razsvetljuje srce vsakega človeka, ki je ljubezen do resnice, do resnice ljubezni.«*⁸

»In luč sveti v temi, a tema je ni sprejela.« (Jn 1,5) V začetku sveta je Očetova Beseda luči, ki je ne more nič zaustaviti: ne tema ne smrt. Tema ne more ne dojeti ne ujeti svetlobe: ni je zmožna sprejeti, a tudi ne uničiti, pogoltniti in spremeniti vase. Če jo zagradi, je sama ujeta in

---

⁶ Silvano Fausti: Skupnost bere Janezov evangelij 2012; str. 13-20.

⁷ Prav tam.

⁸ Prav tam.

razsvetljena.⁹ Toda četudi jo tema ni sprejela, je Luč morala priti na svet, da bi tistim, ki jo bodo sprejeli, dala moč, da postanejo Božji otroci (prim. Jn 1,12).

2. Božji Sin – Sin človekov

Jezus Kristus, ki je učlovečena Beseda, je kot Božji Sin postal človek in tako stopil v našo zemeljsko zgodovino.

Bog je stvari in človeka ustvaril ob gledanju svojega Sina, po svoji podobi in podobnosti (prim. 1 Mz 1,26). Ker je vse Kristusovo in ker smo mi Kristusovi, je tudi vse naše. *»Vse je vaše, vi Kristusovi, Kristus pa Božji«* (1 Kor 3,23). Človek je tako varuh stvarstva in sočloveka. Bliže kot smo Bogu, večja je skrivnost. Povzetek Božjega odnosa do nas govori o tem, kaj pomeni biti človek. To je izkušnja, ki jemlje dih. Nič ni preveliko za nas, čeprav smo krhki. Naše bivanje je vzneseno; v veri smo prepričani, da je Bog izbral najboljši možni načrt za svoj poseg v človekov od greha ranjeni svet. Bog se je odločil, da bo po Jezusu Kristusu – večnem Očetovem Sinu – sam postal človek, ne da bi prenehal biti Bog. Med vsemi verstvi sveta le krščanstvo razodeva tako ljubečega Boga, ki se je bil pripravljeno spustiti s svojih božjih »višin« k človeku, v njegov grešni položaj, da ga je od znotraj premagal in razklenil ter tako omogočil sleherniku izhod v svobodo, če si jo le-ta želi. Ne gre za avtomatsko odrešenje s strani Boga, ampak za ponudbo, na katero se posameznik svobodno odzove in jo izbere ali zavrže. Če tudi ne bi bilo greha, bi Jezus še vedno moral priti med nas zaradi naše človeškosti. Toda zaradi greha nas je moral najprej spomniti, da smo ljudje, predno nam je pomagal preseči to človeškost.¹⁰ *»Njegova stvaritev smo, ustvarjeni v Kristusu Jezusu za dobra dela; zanje nas je Bog vnaprej pripravil, da bi v njih živeli.«* (Ef 2,10) Bog želi, da bi darove in talente uporabili za »dobra dela« pri širjenju kraljestva na zemlji. Svobodno se odločamo, ali bomo upoštevali Njegov načrt ali ne. Vendar se nihče ne more človeku približati tako kakor Jezus. Pozna nas in Njegova beseda gre do bistva, tako da je človek v Jezusovi besedi bolj razumljen, kakor bi se mogel sam razumeti. Samo On je dostop do resničnega človeškega bivanja.

---

⁹ Silvano Fausti: Skupnost bere Janezov evangelij 2012; str. 13-20.

¹⁰ <http://www.marija.si/media/storage/cms/attachments/2012/04/24/15/30/05/7-nedelja-med-letom-a-2011-cel.pdf> (dostop: 29. 1. 2020).

3. Hodi za menoj ...

»Če kdo hoče meni služiti, naj hodi za menoj ...« (Jn 12,26) Povabilo naj gremo za Njim, postane služiti Njemu, ki je prvi postal služabnik bratov. Služenje je konkreten izraz ljubezni: ljubezen je služabnica življenja. »Mi vemo, da smo prešli iz smrti v življenje, ker brate ljubimo (1 Jn 3,14). Kdor ne ljubi, ostaja v smrti. Jezus vabi vsakega, ki hoče postati kakor On, naj hodi za Njim po poti Njega samega.¹¹

Okrog Jezusa se je zbrala skupina ljudi, ki so mu želeli bliže pripadati; dan za dnem jih je vzgajal in si izmed njih izbral apostole. Preden je prvič razposlal apostole, jih je poučil, kaj so in pod kakšno postavo bodo živeli. Vse sloni na oblasti, s katero jih pošilja. Njegova postava je ljubezen. Oblast, ki jim jo je dal, izvira iz ljubezni, s katero jih je ljubil. To je ljubezen, s katero ljubi tudi Oče Sina (prim. Jn 15,9). »Kdor sprejme vas, sprejme mene; in kdor sprejme mene, sprejme tistega, ki me je poslal ...« (Mt 10,40) Apostoli so prejeli moč obujati mrtve, zdraviti bolne, čistiti gobave in osvobajati obsedene, vendar ti odposlanci so šli na nevarno pot. Poslani so bili kakor »jagnjeta med volkove« (prim. Lk 10,3), zato je bilo nujno, da so bili »preudarni kakor kače in nepokvarjeni kakor golobje« (Mt10,16). Četudi so bila telesa usmrčena, njihove duše, ki so se darovale Kristusu, ni bilo mogoče usmrtiti.¹²

»Jaz sem dobri pastir. Dobri pastir da svoje življenje za ovce.« (Jn 10,11) Sam Gospod je obljubljeni Pastir, ki za ljudi dá na voljo svoje življenje, življenje v smislu, da se ob vsaki nevarnosti izpostavi zanje in umre. Dostop k bistvenemu v človeškem življenju ima samo Jezus, ker je popolnoma predan Očetu in Njegovi volji, ki je v tem, da se nihče, kdor bi veroval v Sina, ne bi bil pogubil (prim. Jn 6,40). Pripravljen je umreti za svoje, pripravljen je za popolno žrtev, ne iz navdušenja, temveč iz popolne svobode.

Ovce slišijo pastirja, poznajo njegov glas – po tem poznajo ljudje Njegov klic in naša notranjost nanj odgovarja, ker sam Gospod to pravi; vendar včasih tega klica ne razumemo in ne gremo za njim, zato nas ne bo samo klical, ampak nam bo moral dati tudi ušesa, da ga bomo mogli slišati. V nas ni samo globina, ki prisluhne, ampak tudi ugovor, ki se zapre. Zato smo največji sovražnik našega odrešenja mi sami in zoper nas se mora dobri Pastir bojevati za nas. Naše bivanje je zdrsnilo od Boga v praznino in premagati jo more samo Kristus.¹³

---

¹¹ Silvano Fausti: Skupnost bere Janezov evangelij 2012; str. 331.

¹² Romano Guardini: Gospod; str. 62-69.

¹³ Romano Guardini: Gospod; str. 152-156.

4. Mesija

Jezus je svojim izbrancem postavil vprašanje: *»Kaj pravijo ljudje, kdo sem?«* (Mr 8,27) Učenci so navajali različna mnenja. Na vprašanje najbližjim mu je Peter odgovoril: *»Ti si Kristus, Mesija, sin živega Boga.«* (Mt 16,16)

Jezus je Petru odgovoril s slovesno radostjo: *»Blagor ti, Simon, Jonov sin, kajti tega ti nista razodela meso in kri, ampak moj Oče, ki je v nebesih!«* (Mt 16,17) To spoznanje prihaja iz Božjega Duha. Toda trenutek po tem, ko je Jezus spregovoril o trpljenju, je Peter že padel v človeško ogroženo razmišljanje. Jezusa je prijel za roko in mu ukazovalno rekel: *»Bog ne daj, Gospod! To se ti nikakor ne sme zgoditi!«* (Mt 16,22) Jezus pa ga je ostro zavrnil z besedami: *»Poberi se! Za menoj, satan! V spotiko si mi, ker ne misliš na to, kar je Božje, ampak kar je človeško.«* (Mt 16,23) Peter s svojo izjavo ni spoznal več Mesija, ker ni bil po njegovi zamisli. Zato je Jezus učencem prepovedal, da bi ga oznanjali, ker so še vedno imeli svoje predstave o Njem in bi ne oznanjali pravega Mesija, ki da svoje življenje, ampak Mesija po lastni ideji. Jezus jim je odkrito govoril o svojem bistvu in to govorjenje končal s strogo prepovedjo – *»nikomur povedati, da je on Mesija!«*

Prvi, ki so ga zopet prepoznali, so bili hudi duhovi, v katerih je delovalo zlo, zemeljska oblast. Čutili so, da prihaja od drugod. Opazili so Njegov prihod, poslanstvo, bližajoče se odrešenje. Jezus pa 'jim je grozil': *»zapovedal pa jim je, naj ga ne razglašajo«*, (Mt 12,16) in prepovedal govoriti. Ljudstvo pa je bilo tisto, ki je videlo globlje kakor izobraženci in je zaslutilo, kako je z Njim. Jezus *»jim ni zaupal«*, ker je vedel, da ne bo našel razumevanja, saj so čakali Mesija z religiozno zemeljskim kraljestvom na podlagi Stare zaveze. Zato je molčal in se trudil, da bi najprej spreobrn timerca, ki bi bila pripravljena na novost.

Svet mu v svoji zaprtosti ni dovolil biti Knez miru, da bi pred Njegovim prihodom vse vzcvetelo v neskončni polnosti prerokb. Zato se je morala predanost, ki je temelj Njegovega bitja, prepustiti moči sovražnika. Mesija je bil tisti, ki je *»propadel«*. Njegovo bitje je postalo žrtev smrti. *»Od takrat je Jezus začel svojim učencem kazati, da bo moral iti v Jeruzalem in veliko pretrpeti od starešin, velikih duhovnikov in pismoukov, da bo moral biti umorjen in biti tretji dan obujen.«* (Mt 16, 21) Krona mesijanskega kralja je bila trnjeva krona. Narava Mesija pa je ostala ista, saj je po tej poti nastopilo zadnje razodetje Božje ljubezni in presveta polnost mesijanskega veličastva. Sam Mesija nas usmerja z besedami, ki jih govori po vstajenju:¹⁴ *»Mar ni bilo potrebno, da je Mesija to pretrpel in šel v svojo slavo?«* (Lk 24,26)

---

¹⁴ Romano Guardini: Gospod; str. 207-211.

5. Kristusova svoboda

Kristusova svoboda prihaja iz ljubezni Boga in v Njegovi resni volji odrešiti svet. *»Izšel sem od Očeta in prišel na svet, spet zapuščam svet in grem k Očetu.«* (Jn 16,28) Jezus je zapuščal svet, ker ga je svet sovražil in umoril, vendar prav ko je Kristus zapuščal svet, je izpolnil svoje poslanstvo, saj je s svojo žrtvijo na križu vsem pričeval o Očetovi ljubezni. Smisel Njegovega poslanstva je bil iti k Očetu in nam tako odpreti pot do Njega.¹⁵

S tem ko je večni Sin stopil v zgodovino, je Njegova ponižnost postala sprejemljiva za popolno pokorščino. *Tedaj sem rekel: »Glej, prihajam; v zvitku knjige je pisano o meni, da izpolnim, o Bog, tvojo voljo.«* (Heb 10,7) Farizeji, nosilci zgodovinske zavesti judovskega naroda, so bili po značaju najodličnejša in najimunitnejša skupina. V Jezusu so začutili sovražnika, ki se ga je potrebno znebiti. Ljudstvo je slutilo, da je ta zanesenjak lahko Mesija, zato so ga silili k ukrepanju. On je oznanjal sporočilo o nebeškem kraljestvu, delal čudeže, ki mu jih je narekovala stiska ljudi ... Toda nasprotniki so mu bili venomer za petami, dokler ga niso na sramoten način izgnali iz dežele živih.¹⁶

Tudi ugotovitev, da bi mu bila smrt na križu prihranjena, če bi ga bili poklicani verujoči sprejeli, ne zmanjša bistvenega pomena odrešenjskega trpljenja. Vse Odrešenikovo bivanje je bilo trpljenje – svetost Božjega Sina v zmedenem in pokvarjenem svetu in to bivanje je bilo opravljeno v pokorščini do Očeta, ki ga je poslal na svet.¹⁷

V Jezusovi drži začutimo, da z vsem svojim ljubečim bitjem prihaja ljudem naproti. Ne pozna užitka ne udobja, niti strahu in ne napačne obzirnosti; ne misli nase. On prinaša oznanilo vseh oznanil, tako da je eno s svojim Očetom. Ima tudi svoje nasprotnike, vendar jih ne pusti blizu. Res nasprotuje stanju sveta in satanu, ki stanje zoper Boga brani. Jezus pa mu ne prizna enakopravnosti. V Njegovi duši ni strahu, ker je središče Njegovega bitja onstran vsega tistega, česar se je mogoče bati. Je popolnoma svoboden za tisto, kar je vsak trenutek potrebno storiti. In on to naredi v nedoumljivem miru in veličini. Božja volja se dogaja in Jezus hoče to voljo izpolniti.¹⁸

---

¹⁵ Silvano Fausti: Skupnost bere Lukov evangelij 2012; str. 432.

¹⁶ Romano Guardini: Gospod; str. 318-322.

¹⁷ Romano Guardini: Gospod; str. 507-511.

¹⁸ Romano Guardini: Gospod; str. 318-322.

6. Jezusova ponižnost

Bog nam prihaja naproti po Jezusu v ponižni ljubezni. Veliki je ponižen, ko se prikloni pred majhnim. Ponižnost izvira v Bogu in se usmerja na ustvarjeno bitje. Velika skrivnost – učlovečenje – je temeljna ponižnost. (prim. Flp 2,5-10). V drugem pismu Filipljanom govori Pavel o tem, kar je v večnosti v ozadju učlovečenja glede Božjega Sina: *»Čeprav je bil namreč v podobi Boga, se ni ljubosumno oklepal svoje enakosti z Bogom,«* (Flp 2,6) – saj je bil Bog –, temveč je bilo Njegovo mišljenje drugačno: *»sam sebe je izpraznil tako, da je prevzel podobo služabnika in postal podoben ljudem.«* (Flp 2,7). To je večni Božji Sin, ki je Bog, enak Očetu in se je te Božje enakopravnosti popolnoma zavedal. V njem, v globini, ki ni bila dosegljiva nobeni psihologiji in metafiziki, se je zbudila volja, samega sebe »izničiti« in se zaradi nas ločiti od tega bivanja v slavi, od gospodujoče polnosti. Tako je stopil dol, a ne samo na zemljo, marveč v neizmerno globino in praznino, o kateri šele potem dobimo občutek, ko se nam resnično, od znotraj pokaže, kaj je greh. Uničenje je žrtev, ki je sprava, odrešenje in nov začetek.

Ko govorimo o »ceni odrešenja« (prim. 1 Pt 1,18-19), mislimo na človeka Jezusa, na Njegovo človeško srce, Njegovo telo, dušo in vse, kar ga je stalo odrešenje. Na Boga samega seže misel večinoma samo tako daleč nazaj, da pove: neskončna visokost Božje osebe Odrešenika je tista, ki je Njegovi človeški žrtvi podelila vrednost za vso spravo, v nasprotnem pa se ustavi pred samim Bogom, pred nemožnostjo, da bi trpel. Na brezdanjo resnost odrešenja ne mislimo dovolj, če si pri tem predstavljamo Boga v nedotakljivi oddaljenosti. Naše odrešenje ni bilo za Boga nekaj, kar bi opravil z eno kretnjo, ki njega niti ne bi prizadevala. Sveti Pavel govori o »izpraznitvi« ali »izničanju«; ne govori o človeku Jezusu, temveč o Logosu, o tisti skrivnostni odločitvi v Bogu, da je »sam sebe izničil in vzel nase podobo hlapca« (prim. Flp 2,7).

Da se je Bog žrtvoval –, ne samo človek Jezus, temveč učlovečeni Božji Sin, in sicer kot žrtev, kakor je bilo po grehu mogoče in potrebno – to se izraža v dogodku, ko je Jezus učencem med pashalnim obedom umil noge, da je v zavesti Učenika in Gospoda opravil delo hlapca. Tukaj je očiten tisti nič, v katerem je Bog ujel in razveljavil uničevalno gibanje odpada od sebe. To je tisti nič, iz katerega izhaja drugo stvarjenje: stvarjenje v smeri Boga, v milost nove svete resničnosti človeka. Tudi krščanska žrtev in ponižnost se ne začenjata pri človeku, ampak pri Bogu.

Vsak kristjan dospe do točke, kjer ga zadene zahteva sodelovati v uničenju: v tem, kar je pred svetom nespametno, za čustvo neznosno, za pamet nesmiselno. Biti kristjan je sodelovanje v bivanju Kristusa in iz tega prihaja mir. Gospod pravi: *»Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem. Ne dajem vam ga, kakor ga daje svet.«* (Jn 14,27) Mir prihaja, da živimo smisel do konca. Polovične stvari delajo nemir. Na nek način se moramo dotakniti tiste globine izničenja, ki jo je Kristus preživel in izčrpal, kakor se je izrazil v poslednjih besedah, ki povedo, da *»je dopolnjeno«* (prim. Jn 19,30). K nam prihaja neskončni mir samo s sodelovanjem s skrivnostjo, ki je v Kristusu.¹⁹

7. Skrivnost krščanske vere

Jezus je bil poslednjič skupaj s svojimi učenci, ki so se zbrali na obed pashe. Ta se nanaša na zdavnaj minuli dogodek: na izhod ljudstva iz Egipta, ko je Bog z zadnjo in najstrašnejšo kaznijo, s smrtjo prvorojencev, prisilil faraona, da je izpustil pridržane. *»Ta dan naj vam bo v spomin in praznujte ga kot GOSPODOV praznik; iz roda v rod ga praznujte kot večni zakon!«* (2 Mz 12,14) V spomin na ta *»Božji podvig«* je bil uveden obed pashe in prav na ta spominski obed iz Stare zaveze je Kristus navezal ustanovitev skrivnosti Nove zaveze: skrivnost krščanske vere. Jezus, ki se je sam imenoval Gospoda sobote (prim. Lk 6,5), je bil tudi Gospod pashe. Med obedom se je zgodilo nekaj najpomembnejšega. *»In rekel jim je: »Srčno sem želel jesti z vami to pashalno večerjo, preden bom trpel, kajti povem vam, da je ne bom več jedel, dokler ne bo dopolnjena v Božjem kraljestvu.«* (Lk 22,15-16) Določitev te ure pa kaže daleč v prihodnost, do tistega skrivnostnega dne, ko bo *»novega praznoval s svojimi v Očetovem kraljestvu«* (prim. Mt 26,29). *In vzel je kelih, se zahvalil in rekel: »Vzemite to in si razdelite med seboj, kajti povem vam, odslej ne bom več pil od sadu vinske trte, dokler ne pride Božje kraljestvo.«* *In vzel je kruh, se zahvalil, ga razlomil, jim ga dal in rekel: »To je moje telo, ki se daje za vas. To delajte v moj spomin.«* *Prav tako je po večerji vzel tudi kelih in rekel: »Ta kelih je nova zaveza v moji krvi, ki se preliva za vas.«* (Lk 22,17-20) Kruh nenehno hrani življenje, je podoba vsakega daru, od katerega človek živi, predvsem pa daru, ki ga naredi človeka: besede Očetove ljubezni, ki mu podeli življenje Sina. Za evharistijo je vzel Jezus kruh in vino, ne pšenice in grozdja; ne samo sadu zemlje – preproste narave – , temveč tudi sad človeka – Njegove zgodovine in kulture. Kdor vzame in jé Njegovo telo, je deležen Njegovega življenja: postane sin Očeta in brat drugih. To je sad

---

¹⁹ Romano Guardini: Gospod; str. 335-339.

drevesa življenja, postavljenega v sredo vrta (prim. 1 Mz 2,9), ki nas naredi podobne Bogu, sinove Sinu. Tudi Adam je vzel, vendar je ukradel iz zavisti. Polastil se je Božjega daru, uničil Njegovo naravo in se ločil od Darovalca. Jezus »vzame«, »blagoslovi«, »razlomi« in »da«. S tem ohranja življenjski krog daru, ne da bi ga prekinil s posedovanjem. Življenje je kakor dih, če ga zadržuješ, se zadušiš. Jezus vzame in da, ker blagoslavlja in lomi; v tem, kar vzame, živi Očetovo ljubezen, in v tem, kar da, živi ljubezen do bratov.²⁰

Začel se je zadnji dan Njegovega življenja. Izdajstvo je bilo opravljeno. Svoje trpljenje – ki se je začelo že s krizo v Jeruzalemu in Galileji, kot nekaj prehodnega, hkrati pa v večnosti, trajno obstoječe –, to trpljenje je vključil v liturgično dejanje. Ko je nad kruhom in kelihom govoril posvetilne besede, je bil v tem dejanju, v tej besedi On sam, kot darovani s svojo ljubeznijo. Ni bil tukaj le takrat, temveč je Jezus, ki je Gospod, nosilec »vse oblasti v nebesih in na zemlji« (prim. Mt 28,18), to postavil in ustanovil, da ostane za vse čase, ko je dejal: *»To delajte v moj spomin!«* To dejanje je »spomin«, Božji spomin, tak, ki je bil sporočen v priznanju Očeta, katerega večni sad je živi Sin (prim. Jn 1,1-2). Dan nam je v taki podobi in na tak način, da iz tega živi naše verujoče življenje, kakor živi telo iz hrane in pijače.²¹

8. Kakor je Oče mene ljubil ...

Edinstvena in celostna ljubezen, ki jo ima Oče do Sina, je ista, kot jo ima Sin do nas, svojih bratov. V Jezusovi ljubezni vidimo skrajno ljubezen Boga do nas (prim Jn 13,1; Jn 19,30). V teh vrsticah izraža popolno ljubezen, ki je od vekov in za večno. *»Oče ljubi Sina in mu je dal v roke vse stvari«* (Jn 3,35). Očetovo bitje je ljubiti in biti ljubljen od Sina. V njuni medsebojni ljubezni je bitje enega od drugega in obratno.

Ta ljubezen – življenje Boga in vir vsega – je po Sinu dana nam, Njegovim bratom. Vrtoglavo smo zajeti v ljubezen Očeta in Sina, deležni trinitaričnega življenja.

Edina ljubezen med Očetom in Sinom kroži tudi v nas in nam omogoča ostajati v Sinu, kakor ostaja Sin v Očetu. Ostajati v Njegovi ljubezni nam omogoča postajati Božji otroci (prim. Jn 1,12): dela nas zmožne obroditi sad, ljubiti brate z ljubeznijo Njega samega.

»To je moja zapoved, da se ljubite med seboj, kakor sem vas jaz ljubil« (Jn 15,12). Ljubezen, o kateri se tu govori, ni splošna, do vseh ljudi ali do dobrega in resničnega, temveč taka, ki je mogoča samo po Jezusu; od Njega se usmerja k Očetu in od tod spet k ljudem. Zapoved ljubiti Boga (prim. 5 Mz 6,5) postane zapoved ljubiti človeka. Ljubezen do Boga in ljubezen

²⁰ Silvano Fausti: Zapomni si in pripoveduj evangelij 2013; str. 377-382.

²¹ Romano Guardini: Gospod; str. 340-345.

do človeka sta ena sama resničnost, kot je Sinova ljubezen do Očeta in do nas ista ljubezen, ki jo ima Oče do Sina in do nas. Učenci so te besede komaj razumeli. Ni jim zaman prav v tej zvezi obljubil Svetega Duha. *»Ko pride Tolažnik, ki vam ga bom poslal od Očeta, Duh resnice, ki izhaja od Očeta, bo on pričal o meni«* (Jn 15,26). On bo šele odprl smisel in naredil besede razumljive. Toda učenci so čutili bližino in od Boga izhajajočo moč svojega Učenika. Pri zadnji večerji je sedel Jezus ne kot vsevedni med nevednimi, tudi ne kot nasploh ljubeči med svojimi prijatelji, temveč kot Božji Sin med ljudmi, ki propadajo; iz njih si jih je nekaj poklical, ne ravno modre in velike, temveč *»majhne in nedorasle«*. Sedel je med njimi, pripravljen izvršiti odrešenje; nerazumljen, popolnoma osamljen. Njegovo srce je vzelo vase neskončnost človeške krivde in svetovnega trpljenja.²²

9. Jezus je resnična vinska trta

V poslovilnem govoru hoče Jezus svojim učencem, in posledično vsem nam, povedati, kako naj ostanemo povezani z Njim. Slikovito poda priliko o sebi, ko se poistoveti z vinsko trto (prim. Jn 15,1-10) Trta obrodi sad obljubljenе dežele: daje vino, ki razveseljuje človekovo srce (prim. Ps 104,15). Je simbol veselja in ljubezni, tistega *»več«*, ki ga potrebuje življenje človeka, da je človeško. Trta in mladike so ena sama rastlina: imajo isti življenjski sok in obrodijo isti sad. Trta je sam Jezus, ki obrodi zeleni sad. V njem je prehod od vinograda – ljudstva zaveze k trti, od mnogih k Edinemu, ki je hkrati odgovor Boga človeku in človeka Bogu. Tisti, ki skrbi za trto, je sam Oče v svoji ljubezni do Sina. Resnična zaveza je tista med Očetom in Sinom, ki zaobjema celotno stvarstvo. Če ostanemo združeni z Jezusom z vero, ljubeznijo in uresničevanjem Njegove besede (prim. Jn 14,15), preidemo od nezvestobe k zvestobi, od nerodovitnosti k rodovitnosti, od žalovanja k veselju. V njem je nova zaveza med Bogom in človekom nerazvezljiva: On sam je Nova zaveza, ker je hkrati Božji Sin in Sin človekov. Novo ljudstvo tvorijo mladike, združene z Njim, edino trto, ki rodi sadove ljubezni.²³ Po njem nam bo, ko verujemo in jemo – po besedi in po kruhu dan delež. Tako smo mladike na trti in iz tega moremo rasti, prinašati sad, rasti iz soka trte in s tem iz sebe; prinašati sad iz Njegovega življenja in biti v tem sami rodovitni. *»Kdor jé moje meso in pije mojo kri, ostaja v meni in jaz v njem in jaz ga bom obudil poslednji dan«* (prim. Jn 6,51.54).²⁴

---

²² Romano Guardini: *Gospod*; str. 329-334.

²³ Silvano Fausti: *Skupnost bere Janezov evangelij 2012*; str. 396-407.

²⁴ Silvano Fausti: *Zapomni si in pripoveduj evangelij 2013*; str. 377-382.

Naše bistvo je biti vcepljen v trto ali kot živi kamen vzdani v duhovno zgradbo – vsak je vzeti, kakršen je, in obdelan, da je postavljen poleg drugih (prim. 1 Pt 2,5), kajti brez Njega resnično ne moremo ničesar storiti (prim. Jn 15,5). Tudi za to našo vcepljenost v Kristusa je Jezus poskrbel, ko je svojim učencem po vstajenju naročil: *»Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence: krščujte jih v ime Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih izpolnjevati vse, kar koli sem vam zapovedal! In glejte: jaz sem z vami vse dni do konca sveta.«* (Mt 28,18-20) Krst pomeni biti vcepljen v trto – v Kristusa in prejeti Njegovo Božje življenje. Zato mladika raste iz Njega. Krst je prvi zemeljski dotik Boga in vir ter začetek vseh milosti. Potreben je za zveličanje tistim, ki jim je bil evangelij oznanjen in so imeli možnost prositi za zakrament (prim. Mr 16,16). *»Krst je tisti studenec novega življenja v Kristusu, iz katerega priteka vse krščansko življenje.«* (KKC 1254) Ni odstranitev telesne umazanije, ampak klic po odrešenju, ki je naslovljen na Boga, v moči vstajenja Jezusa Kristusa (prim. 1 Pt 3,21). Krst v Kristusu je predvsem potopitev v Božje življenje, v polnost Božje ljubezni, v njegovo Telo, ki je Cerkev po kateri ga spoznavamo in ljubimo. S Kristusovim učlovečenjem, trpljenjem, smrtjo in vstajenjem je vse človeštvo postalo Božje-človeško. Naše delovanje izvira iz tega, kar smo: združeni s Sinom smo sinovi in lahko rodimo sadove bratovske ljubezni.

Veličastvo Očeta je, da postanemo učenci Sina in se učimo biti sinovi, kar smo že, in vendar smo poklicani, da to postajamo po poti, ki je vedno odprta, v neskončnost. Učenec pomeni *»nekoga, ki se uči«*; če se neha učiti, ni več učenec.²⁵

Kristus je prvotno in stvariteljsko živeči. On je, po njegovi lastni besedi, sam *»Življenje«* (prim. Jn 11,25). V njem, Bogu – človeku, izhaja iz Božje korenine nova živost, ki naj bi je bili deležni tisti, ki verujejo Vanj (prim. Jn 11,26). Življenje, ki v pravem pomenu prihaja *»iz nas«*, je za smrt, od Boga odtrgano, padajoče v nič. Tisto pa, ki prihaja iz Božje večnosti in se vzpenja v Božjo večnost, je življenje Kristusa.²⁶

10. Enost v različnosti

Vrh Jezusovega razodetja učencem, ki so bili neposredno vključeni v Njegov dialog Sina z Očetom, je bila Jezusova zahvala za delo, ki mu ga je Oče dal, da ga opravi, in prošnja za brate, ki ga bodo nadaljevali za Njim. Ljudi je klical k enosti z Božjim življenjem; v tisti neizrekljivi *»midva«*, o katerem govori velikoduhovniška molitev. Ljudje so to zavračali, zato

²⁵ Romano Guardini: *Gospod*; str. 340-345.

²⁶ Silvano Fausti: *Zapomni si in pripoveduj evangelij 2013*; str. 144-150.

je moral Odposlanec ljubezni ostati v neizrekljivi osamljenosti. Tudi tistih malo »njegovih« ga je zapustilo. Ljudje so se združili v peklenko nasprotno podobo ljubezenske enosti in se obrnili proti Jezusu. Pohujšanje je združilo Pilata in Heroda, farizeje in saduceje, predstojnike in ljudstvo, pravične in pocestne razbojnike, Jude in Rimljane. V tej zapuščenosti se je Jezus obračal tja, kjer je enost nad vsako razklanostjo, varnost nad vsakim dvomom: kjer ukazuje Oče in Sin uboga, kjer Sin dá svoje, Duh sprejme in pusti, da zraste v srcih ljudi; kjer obstaja tisti Božji »mi«, ki napolnjuje skupnost Jezusa z Očetom in Svetim Duhom. Tukaj je zakoreninjen Jezus, tukaj je Njegov mir in prav tu izvira enost in moč, česar se ne more nihče dotakniti. S tem, da je Jezus živel v pokorščini do Očeta, v tisti pokorščini, katere čistost odtehta vse grehe, je delo opravljeno. Da je v pokorščini govoril, oznanjal sporočilo, kraljestvo privedel na svet – to je bilo delo, neglede, kakšen je bil odgovor ljudi. Sporočilo je bilo oznanjeno in ne bo nikoli več onemelo, do poslednjega dne bo trkalo na srca. Kraljestvo je bilo privedeno in ostaja »blizu«, pripravljeno, da vstopi v časnost. Kristus je v zgodovini kot »pot, resnica in življenje« (prim. Jn 14,6). Od takrat je svet drugačen, to je svet, v katerem stoji Kristus in ne bo več spremenjen. Delo je bilo izpolnjeno in v tem je bil Oče poveličan.²⁷ Jezus je prosil tudi za prihodnje učence, da bi bili »eno«. Biti eno v ljubezni razodeva na zemlji svetost Boga, edinega Očeta vseh. Živa in zdrava zveza med osebami, Cerkvami in narodi obstaja le, če ohranja različnost in drugost. Od tega ni odvisno le bistvo Cerkve in verodostojnost njenega poslanstva, ampak sama usoda človeka in njegove človeškosti. Sveti Duh, ki prihaja od Očeta in Sina, ustvarja enost v različnosti. Cerkev, združena s Sinom in Očetom, nadaljuje Jezusovo poslanstvo. Razodeva, kdo je Bog in kdo je človek: Bog je ljubezen med Očetom in Sinom, človek je Njegovo bitje, ki mu je namenjeno živeti iz iste ljubezni.

11. Bedite in molite

Jezus je stopil v našo izgubljenost, kot tisti, ki v bistvu nima z njo nobenega opravka, zato je ni poznal iz svoje izkušnje, temveč jo je poznal tako, kot jo vidi Bog. Jasnost tega videnja je strašna in od tu izvira Njegova neskončna osamljenost. Je resnično videči med slepimi, čuteči med topimi, svoboden in urejen med zmedenimi. Jezusova zavest zajame ves svet, On ve za celoto sveta. Je v Bogu in vidi, kakor vidi Bog, naokrog, skozi bivanje in iz bivanja navzven.

---

²⁷ Romano Guardini: Gospod; str. 346-352.

Jezus je odšel čez Cedronsko dolino v vrt Getsemani, to je kraj, kjer se je večkrat sešel s svojimi učenci (prim. Jn 18,1). Ta vrt se navezuje na prvi vrt v Edenu, kamor je Bog postavil človeka (1 Mz 2,8), kjer je prišlo do prvega soočenja resnice in laži (prim. 1 Mz 3,1), vendar je s prevaro zmagala laž. Zdaj posveti Luč v temo in pokaže prevaro. Kar se je v Edenu začelo, se bo zaključilo v nekem drugem vrtu, ob vznožju drevesa, ki je povrnilo življenje človeku (prim. Jn 19,41). Jezus, ki je izšel iz Očeta, je vstopil v vrt, da bi izpolnil svoje poslanstvo in osvobodil človeka.

»Ostanite tukaj in bedite z menoj!« (Mt 26,38) Četudi je bil Jezus z učenci, oni niso bili z Njim. Peter, predstavnik Njegovih učencev, je imel pri sebi meč, kot tisti, ki so hoteli Jezusa prijati. Še vedno je razmišljal po Kajnovu, zato so ga pustili samega (prim. Jn 16,32). Jezus jih je prosil, da bi bili z Njim v težkih trenutkih tiste noči. Trikrat jih je zbudil ter spodbujal k čuječnosti in molitvi. S tem tudi nas spodbuja, naj ostanemo tu, kjer smo, čeprav ne bi hoteli biti. Tu je On, da bi nam odprl oči za to, kdo smo mi za Boga in kdo je Bog za nas.

Jezus se je v tej noči obrnil k Izviru žive vode, ki smo ga vsi zapustili (prim. Jer 2,13). Lahko bi se izognil kelihu, ki smo ga pripravili mi, a ga le On, Sin more piti. V kolikor bi to storil, ne bi bil Sin in mi ne bi bili Njegovi bratje. Vsak človek hoče kelih, prepoln radosti (prim. Ps 23,5), a si s svojimi hudobijami pripravi kupo, polno jeze. Jezus hoče ljubiti in za nas bo pil naš grenki kelih. Oče je dal Jezusu spoznati, kakšen bi bil kot človek, ki je od Boga izgubljen in zavržen. V tisti uri je Jezus do zadnje skrivnosti izkusil enost z nami. V tej poslednji uri se je tisto védenje o človeškem dolgu in o človeški izgubljenosti pred obličjem Očeta – ki začinja Jezusa »zapuščati« – povzpelo do zadnje ostrine. To je bila ura, ko sta človeško srce in duh poslednjič izkusila kaj pomeni greh pred obličjem Boga. Jezus je sprejel Očetovo voljo in jo izročil svoji.

Pravi človekov boj je med njegovo voljo in voljo Boga, ki ga ima za »sovražnika«. To je bistvo greha, ki nas privede, da zavrremo Boga. Kljub temu da je Jezus doživljal ta boj, po grehu skupen vsem, je rekel: »Ne, kakor jaz hočem, ampak kakor ti!« (Mt 26,39) Prvi je, ki je izpolnil Očetovo voljo in se vrnil v Njegov blagoslov ter s tem omogočil, da se razodene lastna resnica Sina.

Jezus nas kliče, naj bedimo vsaj eno uro, da bi videli, da »se je približala ura«. Da bi držali oči zaprte v noči, namesto, da bi jih odprli za Sinovo luč, je skušnjava, je nezaupanje in obup, ki ga je mogoče premagati samo z molitvijo.

Sin, ki izpolnjuje Očetovo voljo, se izroči v naše roke. Naše najhujše zlo, ki je usmrtitev Sina, postane ura odrešenja. Sin je v rokah vseh bratov, tudi tistih, ki so še tako oddaljeni in grešni, zato nebeško kraljestvo trpi silo in nasilneži se ga pollaščajjo (prim. Mt 11,12). Kraljestvo je od

Očeta, v katerem si Sin naloži vsako naše nasilje in mi nasilneži, se ga polastimo ter ga tako »primemo« (prim. Mt 26,55).²⁸

12. Jezus ljubi svoje sovražnike

To je zmagoslavje oblasti teme, vendar njena zmaga bo njen poraz, ker »spocene« luč (prim. Lk 22,54). Jezus je pravkar spodbujal učence k molitvi, da ne bi padli v skušnjava. Kmalu zatem pa jih je obkrožila množica sovražnikov, na čelu katere je bil eden izmed dvanajsterih. Ta ga je poljubil, a to ni bil izraz ljubezni, naklonjenosti, spoštovanja ter vdanosti Učitelju. Četudi ga je Juda izdal, je ostal Jezusov prijatelj, saj mu je sam Jezus rekel »prijatelj« in to ravno v tej situaciji (prim. Mt 26,50). Gesta, ki izraža vse dobro, je bila sprevržena v nasprotje. Koliko poljubov je takšnih, ki niso drugega kot izraz sebičnosti in posedovanja? Dejanje, s katerim je Juda izvršil svoje izdajstvo, je enako kot tisto, s katerim je Jezus izrazil svojo ljubezen, oziroma naklonjenost. Ko je Juda Jezusa izročil, se je Jezus že izročil iz ljubezni. Srečala sta se dobro in zlo, ki gresta po isti poti, a v nasprotni smeri. Jezus se je na nasilje odzval z ljubeznijo, edino močjo, ki je zmožna to nasilje premagati. Naredil je to, kar je rekel svojim učencem: »*Ljubite svoje sovražnike, ...*« (Lk 6,27-38). Jezus je premagal zlo z dobrim (prim. Rim 12,21). Je Sin, usmiljen, kakor je Oče in je prinesel rešitev, ki temelji na izkazovanju usmiljenja vsem, tudi tistim, ki mu delajo zlo. Njegov meč, ki porazi nasprotnika, je poslušnost besedi Očeta usmiljenja.

Med tem pa je Peter sovražniku odsekal uho in je še vedno razmišljal po logiki sovražnika, še vedno je bil meč njegov zaveznik, saj je zaupal v sredstva, kakršna uporabljajo sovražniki. Jezus ne odobrava nasilnega delovanja. Meč ne premaga zla, temveč ga še pomnoži. Božje kraljestvo ne potrebuje moči in nasilja.

Jezus ozdravlja in vrši dobra dela tudi tistim, ki so v tistem trenutku njegovi sovražniki. To je njegov zadnji čudež in največje znamenje njegovega usmiljenja, izvršeno na tistem, ki je stal v prvi vrsti zato, da bi ga prijeli. Jezusovo dejanje ljubezni je zgovorno, kajti s tem je omogočil, da je bil »sovražnik« ozdravljen gluhosti in je tako lahko občutil Gospodovo usmiljenje in slišal Njegov nauk.

Véliki duhovniki, poveljniki v templju in starešine so bili roka oblasti teme. Z Jezusom so ravnali kot s hudodelcem (prim. Lk 22,37). Oblast teme ne ljubi luči, zato deluje v skrivnostni

---

²⁸ Silvano Fausti: Skupnost bere Matejev evangelij 2008; str. 548-553.

noči. V tej uri noč ujame sonce in tema »spočne« Njega, ki je Luč sveta. Ko zlo doseže svoj vrhunec, izgubi svojo moč. »*Pade v jamo, ki si jo je samo skopalo*« (Ps 7,16).

Bog v svoji ponižni ljubezni postane majhen in se skrči na nemoč, da bi se izročil v naše roke. Nanj bomo stresli vse zlo, od katerega smo bolni.

Peter je šel za Jezusom, ker ga je imel rad. Zavedal se je »lastne« ljubezni, ni pa se še zavedal občutljivega stanja, v katerem je bil. Dati življenje: »*Gospod, s teboj sem pripravljen iti tudi v ječo in smrt*« (Lk 22,33), ni značilnost človeške šibkosti, temveč božanske moči (sveti Ambrož). Peter je hodil blizu za Jezusom šele tedaj, ko je zaupal Vanj namesto v samega sebe.

Noč je bila mrzla, zato so sredi dvorišča zakurili ogenj (prim. Lk 22,55). Vsi so sedeli okoli ognja, podobe Njega, ki greje in razsvetljuje tiste, ki sedijo v temi in smrtni senci (prim. Ps 107,10.14). Tudi Peter je bil med njimi.

Medtem ko se je v dvorani, v kateri je bil zbran sinedrij oz. véliki zbor, odvijalo Jezusovo pričevanje, se je odvijalo Petrovo pričevanje na nekoliko nižji ravni. On v resnici ni poznal tega Jezusa. Poznal je tistega močnega, ki dela čudeže in ni še vedel, kaj pomeni biti z nemočnim Jezusom, tistim, ki ga bodo peljali na križ. Prva skušnjava vsakega vernika je, da ne pozna ali, da pozabi križanega Jezusa (prim. Gal 3,1; Flp 3,18). Številni so z Njim do lomljenja kruha, nato pa ga vsi zapustijo. Središče krščanske vere je spoznati Njega in biti z Njim, ki je Križani, križan zame.

Peter je bil na dvorišču vsakdanjega življenja, med soslужabniki. Medtem ko je Gospod pred vélikim zborom razodel svojo identiteto, je Peter na dvorišču odkril svojo: odkril je, da je grešnik, za katerega bo Gospod umrl. Odkril je lastno resnico, ta »nisem«, kar pomeni nebitvenost in neobstoj Nekoga, ki ni z njim, katerega podoba in podobnost je.

Skušnjava vernika je, da svojo identiteto gradi na formalni pripadnosti skupnosti, ne da bi bil z Njim. Skupaj smo namreč le v Njegovem imenu. V kolikor smo skupaj v »lastnem« imenu, smo v Babilonu. Zato Pavel reče: »*Če kdo ne ljubi Gospoda, bodi preklet*« (1 Kor 16,22). Tak človek je izključen iz skupnosti živečih.

V kolikor nisem v Gospodu, v resnici ne morem nič spoznati in nič doumeti glede Njega. Naš greh je edina pot, po kateri izkusimo Njega kot Usmiljenje.

Peter je imel občutek, da ga opazujejo oči sodbe in obsodbe. Če ne bi padel, ne bi doumel, da je Kristus umrl zanj, zanj bi umrl zaman. Ni bil Peter tisti, ki se je obrnil k Jezusu, temveč se je Jezus obrnil k Petru. Človek se je nezmožen obrniti k Bogu. On ve, da je »*naša ljubezen kakor jutranji oblak, kakor rosa, ki zgodaj odide*« (Oz 6,4). Jezus je prepoznal Petra, četudi ga ta ni poznal. Njegov prodoren pogled, drugačen od pogleda drugih, je razkril Petru sočutno

ljubezen. Opraviči in sprejme vse, ne da bi sodil in obsojal, ne da bi koga grajal ali komu kaj očital. Samo pred takšnim pogledom človek postane svoboden. Človek se znajde pred Bogom nag, v odgovornosti, da sprejme Njegovo zastonjsko in brezpogojno ljubezen ali pa jo zavrne. Petrov spomin na Jezusovo besedo, da ga bo trikrat zatajil, preden bo petelin zapel (prim. Lk 22,61), je bil začetek njegovega spreobrnjenja. Peter je razumel, da mu je Jezus ostal zvest, četudi je bil sam nezvest, kajti Jezus ne more zatajiti samega sebe (prim. 2 Tim 2,13). Če Peter ne bi zatajil Jezusa, ne bi razumel, da ne bo on tisti, ki bo umrl za Gospoda, ampak, da bo Gospod tisti, ki bo umrl zanj. Človek je lahko rešen le kot grešnik in doseže vzvišenost spoznanja Gospoda kot ljubezen in usmiljenje.

Peter se je oddaljil od Jezusa, kot se je Adam izognil Božjemu pogledu. Toda kam naj bi zbežal, da bi bil daleč od Njegovega pogleda (prim. Ps 139,7). Preden je sprejel, da bo živel iz Božje luči, je morala iti iz njega vsa njegova tema. Njegovo bridko jokanje je bilo konec njegove lažne identitete, njegove solze so bile njegov krst, krst srca.

Bog nas ljubi do te točke, da je z nami, ne da bi nas obsojal in sodil, prav takrat ko ga obsodijo in sodijo naši strahovi. Z vero sprejmemo to Njegovo ljubezen kot lastno identiteto: *»Mi smo spoznali ljubezen, ki jo ima Bog do nas, in verujemo vanjo. Bog je ljubezen, in tisti, ki ostaja v ljubezni, ostaja v Bogu in Bog ostaja v njem«* (1 Jn 4,16).²⁹

13. Judovski Kralj

Kralj predstavlja Boga na zemlji. Svoboden in suveren kot on, je idealni človek, ideal vsakega človeka, ki lahko dela, kar hoče. Za nas je kralj tisti, ki prevlada nad drugimi: je najbolj nasilen, ki se potem, ko je pobil nasprotnike, vsili vsem z zastrahovanjem. Po prevzemu oblasti vlada tako, da brzda nasilje z zakonom najmočnejšega in s tem zagotavlja sobivanje ter preprečuje razkrajanje družbe. V kolikor bi Jezus prevzel oblast, bi potrdil igro zatiranja in »posvetil« nasilje. Toda njegovo Kraljestvo je Božje: ni od tega sveta (prim. Jn 18,36). On je prišel na ta svet, da bi bil kralj in bi pričeval o resnici, ki nas osvobaja (prim. Jn 18,36; Jn 8,32), in razkrinkal prevaro, ki nas drži v sužnosti: lažno podobo ljubosumnega in nasilnega Boga, ki mu človek hoče biti podoben. Jezus je kralj, ki človeku vrne njegovo resnico Božje podobe – svobodo ljubiti.³⁰

Véliki duhovnik je spraševal in zasliševal Jezusa o Njegovih učencih in Njegovem nauku. Ni se oblikovala niti se niso podali dokazi, ker je bilo vse Njegovo življenje eno samo razodetje,

²⁹ Silvano Fausti: Skupnost bere Lukov evangelij 2012; str. 745-757.

³⁰ Silvano Fausti: Skupnost bere Matejev evangelij 2008; str. 573-574.

javno, namenjeno vsem; in dobro so ga poznali ter so že odločili, da ga ubijejo. Jezus se razlikuje od sveta: je njegov začetek, Beseda, po kateri je bil svet ustvarjen, Sin, ki ga je poslal Oče, da bi mu razodel svojo ljubezen (prim Jn 3,16).

Poleg govorov učencem pri zadnji večerji, je Jezus učil v shodnici in v templju, ki veljata za kraja Besede in Navzočnosti. Jezus ni ničesar skrival, razodeval je skrivnost Boga. Ne resnica, ampak laž je tista, ki hoče ostati skrita. Vprašani Jezus je postal spraševalec, On je vsem vse povedal, pričakuje pa odgovor. Gospoda ne gre spraševati, ampak poslušati. O Njem ne bomo ničesar razumeli, dokler ne bomo utihnili in pustili, da nas On sprašuje.

Proces, ki ga vodimo proti Njemu, je v resnici proti nam samim: sprejemamo ali zavračamo besedo življenja?

Oblast ne pozna dialoga, razume le svoj prav. Sin, ki ga je Očetova ljubezen poslala, da bi rešil brate, je zvezan z njihovim sovraštvom in poslan k tistemu, ki ga hoče umoriti. Toda On, ki je suženj in zvezan, je najvišja ljubezen, vladar ljubezni, svoboden in zmagovalec nad zlom.

Ko se je zaključilo razodetje pred verskimi voditelji, je bil Jezus izročen predstavniku rimske oblasti, da bi izvršil smrtno obsodbo, ki so jo oni že določili. Na ta način je Božje Jagnje od vodij Izraela prešlo k voditelju poganov. Je Odrešenik sveta (prim. Jn 4,42), ki je prišel od Judov (prim. Jn 4,22).

Odvedli so ga v sodno hišo, toda veliki duhovniki in množica so ostali zunaj nje. Jezus je šel vanjo, da bi se razodel tudi poganom. Ven pa je prišel po kronanju s trnjem (prim. Jn 19,5) na koncu (prim. Jn 19,13) pa je bil ustoličen na križu.

*Iz trnja so spletli krono in mu jo dali na glavo in trst v njegovo desnico. Poklekovali so pred njim, ga zasmehovali in govorili: »Pozdravljen, judovski kralj!« (Mt 27,29). Tako so ga ogovarjali rimski vojaki.*³¹

Jezus je Pilatu potrdil, da je kralj, vendar ne v takšnem smislu, kot je mislil Pilat. Ni se boril za zemeljsko oblast, ampak je preprosto hotel, česar kralji tega sveta ne poznajo: namesto gospodovanja, tiraniziranja in zadajanja smrti, je predlagal osvobajanje, služenje in dajanje življenja (prim. Mt 20,25-28). Na obtožbe Jezus ni odgovoril. Mi občutimo napad hudega in se ga s silo branimo. Jezus pa je bil kot gluhi, ki ne sliši (prim. Ps 38,14). Njegov molk je Beseda, velika beseda usmiljenja, ki nas rešuje. Namesto, da bi nas po pravici obtožil, trpi krivično obtožbo. On je kralj, popolna podoba Boga, ki je brez sence hudega. V Njem naše

---

³¹ Silvano Fausti: Skupnost bere Janezov evangelij 2012; str. 485-490.

nasilje ne izzove nasilja, temveč sočutni molk. Oblast sveta se skrči na začudeno tišino ob molku Boga.

Za praznik pashe, spomina na osvoboditev iz Egipta, je upravitelj po navadi na prošnjo ljudstva pomilostil enega zapornika. Na zahtevo množice je tokrat ta čast doletela upornika in morilca, ki je skušal zanetiti upor proti Rimljanom, toda brez uspeha (prim. Mr 15,7; Lk 23,19). Poskusil je igrati igro mogočnih, a je bil premagan. Razbojniki so propadli kralji in kralji uspeli razbojniki. Zvezan v ječi je čakal, da ga doleti nasilna smrt, ki jo je skušal zadati drugim. Ime mu je Baraba, kar pomeni »sin očeta«, nikogaršnji sin in nikogaršnji brat, zato upornik in morilec. Njegov položaj je metafora človekovega stanja, ker ne poznamo Očeta, zato nismo ne sinovi ne bratje, ampak se borimo drug proti drugemu in čakamo, da bomo končali, kot bi hoteli, da konča drugi.

Pilat si je nerodno prizadeval rešiti Jezusa, ker je vedel, da je nedolžen in še ni doumel, da je Pravični tisti, ki nosi krivičnost, vendar njegova oblast nima te moči. Če bi ga osvobodil, bi postal kakor Jezus. Ne glede na vso hoteno nedolžnost, oblast ne more, da ne bi škodila: je povzročitelj ali žrtev nasilja. Ne pozna izhoda, vse dokler ne sprejme za kralja prav Njega, o katerem vpijejo: »Križan naj bo!«

Po zavisti hudega duha je prišla smrt na svet (prim. Mdr 2,24): iz zavisti je Adam »ubil« Očeta in samega sebe kot sina, iz zavisti je Kajn spravil s poti Abela ... Zavist je od samega začetka in tvori rdečo nit naše zgodovine; iz zavisti se vsakršno dobro, sprevrže v hudo in postane vzrok trpljenega nasilja.

Osvoboditev Barabe in usmrtitev Jezusa je delo vseh, vsi igramo isto igro – veliki in majhni, Judje in pogani, učenci in tujci, ker se vidimo v njem.

Obsodba na smrt je delo množic, ki zavračajo Božjo oblast. Kakor »vsi« v velikem zboru obsodijo Gospoda zaradi bogokletja, tako »vsi« na trgu obsodijo kralja, ki izpričuje resnico. Vsakdo je poklican, da razbere svoj glas v enodušnem vpitju množice. Jezus pa je nedolžen. In zato je »moral« na sebi nositi našo krivičnost. Ker je bil usmrčen nedolžen, nas je osvobodil. V kolikor bi hotel biti kakor mi, bi nas vse križal.

Jagnjetova kri je rešila Izraelove sinove v noči pashe (prim. 2 Mz 12,13). Mesijeva kri, prelita za vse, je nova zaveza, ki rešuje vse; je kri Sina, ki nas naredi za krvne sorodnike Očeta in brate med seboj. Pravični je bil po volji vseh izročen v smrt namesto krivega in je goreče molil, da bi bila izpolnjena Očetova volja (prim. Lk 22,42). Naša volja, volja pokvarjenih sinov, bo, ne da bi to hotela, izvrševalka načrta odrešenja, ki ga ima Bog za nas.

Baraba, nikogaršnji sin in brat, zvezan v ječi in zapisan smrti, je po Sinovi krvi postal svoboden, sin Očeta. Jezus, Sin Očetov in brat vseh, je nosil na sebi naše prekletstvo

nikogaršnjih sinov in bratov, izročeni nasilju smrti. Menjava med Jezusom in Barabom izrazi pomen Jezusovega križa. On je umrl za nas in mi živimo po Njem. To je resnična pasha.³²

14. Sprevod Kralja k svojemu prestolu

Vsega pretepenega in izmučenega od številnih udarcev so Jezusa rimski vojaki odvedli na Kalvarijo po glavnih in najbolj obljudenih jeruzalemskih ulicah, kot zgled izvršitve kazni pred javnostjo. Sam si je naložil križ in si ga nesel (prim. Jn 19,17) in na katerem je kasneje raztegnil roke. Na tem potovanju je Jezus našel svoje brate, ki so prehodili isto pot kot on sam.

Srečal se je s Simonom iz Cirene, ki ni želel in niti hotel nositi križa za Jezusom, temveč ga je moral, ker so ga v to prisilili, saj bi ga, v kolikor tega ne bi storil, doletela kazen (prim. Mt 15,21). V njem zaznamo resničnega Jezusovega učenca. Z njim in s tistimi, ki, kakor on nosijo zlo, katerega ne naredijo – se nadaljuje zgodovina odrešenja sveta, so živa ikona Gospoda. Ko jim oznanjamo evangelij, jim preprosto povemo dobro novico, da je Bog z njimi, in da je kraljestvo njihovo. To, da smo učenci, ni naša izbira, ampak je nedoumljivo dejstvo, ki ga nagonsko zavračamo.

Nadalje se je Jezus srečal s sočutnimi jeruzalemskimi ženami, ki v njih zaznamo, kdo je resnično Božje ljudstvo; to niso voditelji, ampak osebe, ki gojijo do Jezusa enako čustvo, kot ga Jezus goji do njih - usmiljenje. Gospod jim reče, naj ne jokajo nad Njim, ampak nad seboj, torej naj se spreobrnejo. Spreobrnjenje je mogoče ravno zdaj, ker gori zeleni les, namesto suhega. To je skrivnost usmiljenega Boga, ki vsem vnaprej ponuja odpuščanje, da bi se spreobrnil in bili tako rešeni.

Kot zadnje srečanje je srečanje z dvema hudodelcema, ki so ju odvedli »z Njim« na križ. V njiju vidimo upodobljeno celotno človeštvo soočeno z lastno smrtjo. Vsi smo hudodelci; delamo zlo, smo suhi les, namenjen, da zgore. Zeleni les je Jezus. Gori zato, ker pade nanj prekletstvo nerodovitne smokve (prim. Lk 3,9.17; Lk 13,6). Suhemu lesu je prizaneseno, ker mu je dana možnost, da ponovno vzcveti v spreobrnjenju. Pravični je usmrčen zato, da bi bil opravičen krivičnež. *»Kazen za naš mir (kazen, ki nam daje odrešenje) je padla nanj ... Gospod pa je naložil nanj krivdo nas vseh ... Kajti bil je odrezan iz dežele živih, zadet zaradi prestopka mojega ljudstva ... S svojim spoznanjem bo moj pravični služabnik, opravičil številne, njihove krivde bo naložil nase ... nosil pa je grehe številnih in prosil za prestopnike«*

---

³² Silvano Fausti: Skupnost bere Matejev evangelij 2008; str. 573-578.

(Iz 53,5.6.8.11.12). Eden izmed dveh hudodelcev je to doumel. Jezus, dobronik, je bil prištet med dva »druga« hudodelca (prim. Lk 22,37; Iz 53,12). Bil je le eden v vrsti hudodelcev, katerim je po mnenju vseh soroden in podoben. Zeleni les doleti enaka usoda kot suhega. On je namreč Emanuel, Bog, ki »je z nami«, da bi bili mi lahko »z njim«, da bi bili lahko učenci, četudi smo hudodelci in suhi les. ³³Na križu, morišču upornega sužnja, se je začenja Njegovo Kraljestvo; Njegovo telo je dano za nas, ki smo si ga polastili; Njegova kri je izlita za nas, ki smo jo prelili.

Jezusa, izročena judovskim voditeljem, da bi bil križan (prim. Jn 19,16), so križali poganski vojaki. Ti vojaki so podedovali Jagnjetova oblačila in s tem so postali pogani prvi dediči Sina. Jezus s križa kraljuje in izvršuje svojo sodbo, začeni pri oddaljenih. Ti so prvi, ki so »oblečeni v Kristusa« (prim. Rim 13,14). »Sin človekov je namreč prišel iskat in rešit, kar je izgubljeno.«(Lk 19,10), ker Oče noče, da bi se kdo pogubil (prim. Mt 18,14). Med temi oddaljenimi smo vsi, ker smo vsi, s postavo ali brez nje, grešili in smo brez Božje slave (prim. Rim 3,23). Vse grešno človeštvo prejme Sinovo dediščino; vsem je dano sodelovati, ker je Sinov dar veseljen, njegovo telo je dano za vse brate. S svojo goloto Sin daruje celotnemu človeštvu svoja kraljevska oblačila: obleče nas v sebe in nas naredi za Božje sinove.

Kralj veličastva je nadaljeval »svojo sodbo«: tistim, ki so ga križali, da oblačila, materi učenca in učencu mater. »Po tem« ve, da je vse dopolnjeno (prim. Jn 19,28): ko je zaključil svoje poslanstvo Sina, izroči Duha (prim. Jn 19,29-30). Marija in učenec s celotnim veseljem, ki ga predstavljata, sta se med seboj ljubila z isto ljubeznijo, s katero ju je ljubil Jezus, isto, kot jo imata Oče in Sin med seboj in do vseh – to je izpolnitev zapovedi ljubezni. Zato vzajemna izročitev matere in Sina vsebuje vsako skrivnost neba in zemlje, Boga in človeka, človeka v Bogu in Boga v človeku. S tem Marija predstavlja Izrael, Gospodovo nevesto, ki postane mati Mesija in njegovega ljudstva; je hkrati izpolnitev Izraela in začetek Cerkve.³⁴

15. Ura veličastva

Zadnje Jezusove besede: »Izpolnjeno je« (Jn 19,30), pokažejo veličastvo skrajne ljubezni – Božje življenje je posredovano ljudem. S svojo smrtjo Jezus ni dosegel konca, ampak cilj svojega bivanja. Ura veličastva, h kateri je težilo njegovo življenje, je prišla. Novo stvarjenje je izpolnjeno, On sam je novo bitje, Sin, ki ljubi z isto edinstveno ljubeznijo Očeta in brate. Kar je na križu pripeljano do konca, se je ob vznožju križa šele začelo z materjo in ljubljanim

³³ Silvano Fausti: Skupnost bere Lukov evangelij 2012; str. 771-775.

³⁴ Silvano Fausti: Skupnost bere Janezov evangelij 2012; str. 537-547.

učencem. Kar je že popolnoma izpolnjeno v Njem, se mora »od tiste ure« še naprej dopolnjevati v nas vse do Njegove vrnitve. Njegova vrnitev je odslej rast Njegove ljubezni v nas; Njegovo vračanje k nam je naše vračanje k Njemu. Zato ljubljeni učenec, priča ljubezni, ne bo nikoli umrl (prim. Jn 21,23), ker ljubezen ne bo nikoli minila (prim. 1 Kor 13,8), ampak bo rastla za nas v neskončnost, ker je Bog Ljubezen (prim. 1 Jn 4,8.16). Križ, povzdignjenje Sina človekovega v veličastvo Božjega Sina, je sklonitev Boga nad vsakega človekovega sina. Jezus ne umre, ampak nam izroči Duha, svoje lastno življenje. Ljubezen, močnejša od smrti, se ne konča, temveč se izpolni v celostnem daru sebe. Temu, da ga mi izročimo smrti, sledi, da nam On izroči življenje. Ko ga mi izdamo s sovraštvom, nam On preda svojo absolutno ljubezen. Iz tega izročila mi živimo in dan za dnem obnavljamo spomin Nanj. Naš odgovor na Njegovo žejo je, da mu ponudimo kisa; Njegov odgovor je, da »sprejme« naš kis in nam izroči Duha. To je Duh stvaritelj iz začetka, ki na koncu dela nove vse stvari (prim. Jn 21,5), Duh obljubljenega Mesija (prim. Iz 61,1), ki piha od zgoraj in oživlja spodaj suhe Adamove kosti, kosti vsakega »Adama« (prim. Ezk 37,1). To je Duh, ki nam da novo srce, odvzame nam kamnito srce in nam da srce iz mesa, zmožno ljubiti in prebivati na zemlji (prim. Ezk 36,26). To je pečat Nove zaveze, kjer vsi spoznamo, kdo je Gospod (prim. Jer 31,31.34).

Jezus, »povzdignjen z zemlje«, izžene vladarja tega sveta in postane središče, ki pritegne vse (prim. Jn 12,31). Sin človekov, ki ga prebode sulica, je nebo, odprto nad vsakim človekovim sinom (prim. Jn 1,51). Skozi odprtino njegove strani priteka voda, ki nas odžejja, in mi stopimo v skrivnost Boga. Mi iščemo znamenja in čudeže; udarec s sulico povzroči rano, v kateri zremo brezdažno ljubezen, iz katere prihajamo, kri, iz katere se rodimo, in vodo, iz katere živimo. To, kar je v Jezusu izpolnjeno, odpira našo prihodnost. Iz te vode, ki prihaja iz krvi in iz Duha, ki izhaja iz mesa, darovanega za nas, se rodi Cerkev.

Kakor je Božji tempelj stare zaveze podoba Sinovega telesa, tako stara pasha vnaprej upodablja novo. Njegovo telo dano za nas, je nova pasha. V njej pride do naše osvoboditve. Čas, ki nam ga je dano živeti, je že »pripravljanje« pashe, naše in vsega stvarstva. Vse stvarstvo ječi v porodnih bolečinah v pričakovanju razodetja Božjih otrok. Ono »goji upanje, da se bo stvarstvo iz suženjstva razpadljivosti rešilo v svobodo Božjih otrok« (prim. Rim 8,20). »Pripravljanje« se bo končalo, ko bomo gledajoč Prebodenega sprejeli njegovo telo, da bi doumeli dih Duha. Takrat se bo za nas začelo velikonočno veselje – z ljubljenim učencem bomo videli in verovali (prim. Jn 20,8).

Jezusovo telo je popolno znamenje Boga ljubezni. Na kraju spomina na smrt spi Gospod življenja, On, ki nas je vzljubil in dal samega sebe za nas (prim. Gal 2,20). Zato zdaj lahko

živimo življenje, osvobojeno strahu pred smrtjo in sebičnosti, ki jo povzroča, svobodno se lahko veselimo vsega in ljubimo vse.

Velika je skrivnost velike sobote – ljubezen je močnejša od smrti (prim Vp 8,6), doseže pekel in prinese odrešenje vsej zgodovini, pretekli, sedanji in prihodnji (prim. 1 Pt 3,18-22), ter napolni z lučjo vsak spomin na smrt. Je evangelizacija našega nezavednega.³⁵

16. Prazen grob

Veliko presenečenje jutra nove pashe je prazen grob. Kako to, da Gospoda ni bilo tam, kamor so ga položili, kamor vsakdo je ali bo položen za vedno? To je neupravičena odsotnost, bolj skrb vzbujajoča od same smrti, spodkopava edino nedvomno gotovost. Rodimo se, ne vemo, kako in koliko časa živimo, vendar smo gotovi, da se bomo vrnil v zemljo, iz katere prihajamo. Grob je kraj vesoljnega shoda.

Prazen grob je predpostavka krščanske vere, ki namen človeškega bivanja ne postavlja smrti, ampak vstajenju. *»Če pa Kristus ni bil obujen, je tudi naše oznanilo prazno in prazna je tudi naša vera,«* (1 Kor 15,14). Kdor zanika vstajenje mrtvih, zanika tudi vstajenje Sina, prvega med vsemi brati. *»Če samo zaradi tega življenja zaupamo v Kristusa, smo od vseh ljudi najbolj pomilovanja vredni* (1 Kor 15,19). Bog ne zaničuje ničesar, kar je ustvaril (prim. Mdr 11,24.26), vse je ustvaril za bivanje (prim. Mdr 1,14). Ni smrt hudo, ampak način, kako jo mi pojmuje. Njeno želo, ki nam zastruplja življenje, je greh (prim. 1 Kor 15,56). Če iz lastnega jaza naredim svojega »boga«, začetek in konec vsega, je zame s smrtjo konec vsega. Človek, telesno bitje, je omejen s prostorom in časom; zaseda neko mesto za neko število dni. Meja njegovega prostora ni kraj boja, temveč zaveze z drugimi; meja njegovega časa ni konec vsega, ampak združitev z njegovim začetkom.

Človek je tisti, ki zna brati resničnost in vsak dogodek je znamenje, ki ima pomen le za tistega, ki ga razume. Vera ni slepa, je razumnost, ki dojema pomen dejstev in spozna, zakaj so takšna in ne drugačna. Verovati ni lahkovernost, temveč najbolj razumno branje resničnosti.

Kdor je videl Gospoda, prejme sporočilo, da ga ponese njegovim bratom. Prvi učenci, Jezusovi sodobniki, ne verujejo Vanj le zato, ker so ga videli vstalega, ampak tudi, ker so izkusili, kaj pomeni zanje, da je On vstal. Mi, ki prihajamo potem, verujemo na njihovo besedo; ko sprejmemo njihovo pričevanje, vidimo z njihovimi očmi. Vsakdo, ki veruje, naj je

---

³⁵ Silvano Fausti: Skupnost bere Janezov evangelij 2012; str. 548-573.

videl ali ne, doživi isto izkušnjo – z ljubeznijo se pridruži vstalemu Gospodu in živi iz Njegovega Duha.

Marija Magdalena, ki je iskala Gospoda, je podoba skupnosti, ki išče svojega Gospoda. Srečata se. V Mariji vidimo, kako ljubezen postane izkustvo Vstalega. *»Kdor ima moje zapovedi in se jih drži, ta me ljubi; kdor pa me ljubi, tega bo ljubil moj Oče, in tudi jaz ga bom ljubil in se mu razodel.«* (Jn 14,21). Ljubezen naredi navzočega in pokaže ljubljene tistemu, ki ga ljubi. *»Videti in se dotakniti«* Gospoda, prihranjeno za Marijo in prve učence, je napoved končnega srečanja in hkrati razodetje Njegovega novega načina, da je vedno z nami. Je navzočnost, duhovna in veličastna, Njega, ki je šel k Očetu in nam je dal svojega Duha, da bi tudi mi šli k bratom in s tem tja, kjer je On. Dan pashe je že njegova vrnitev k nam, kakor je obljubil (prim. Jn 14,3.19-20; Jn 16,16-20), da bo živel v nas, kot mi v Njem. Sinovo delo je že popolno v Njem in se nadaljuje v Njegovih bratih. Njegova vrnitev k Očetu bo v polnosti dovršena, ko bomo tudi mi prehodili Njegovo pot. Takrat bo naša hiša polna dišave, grob bo dišal po življenju in Bog bo vse v vseh (prim. 1 Kor 15,28).³⁶

---

³⁶ Silvano Fausti: Skupnost bere Janezov evangelij 2012; str. 574-585.

Literatura in viri

- Cantalamessa, Raniero. *Vrzite mreže*. Ljubljana: Slovenska kapucinska provinca, 2011.
- Fausti, Silvano. *Skupnost bere Matejev evangelij*. Celje: Celjska Mohorjeva družba, 2008.
- Fausti, Silvano. *Zapomni si in pripoveduj evangelij*. Celje: Celjska Mohorjeva družba, 2013.
- Fausti, Silvano. *Skupnost bere Lukov evangelij*. Celje: Celjska Mohorjeva družba, 2012.
- Fausti, Silvano. *Skupnost bere Janezov evangelij*. Celje: Celjska Mohorjeva družba, 2012.
- Guardini, Romano. *Gospod. Življenje in oseba Jezusa Kristusa*. Celje: Celjska Mohorjeva družba, 2007.
- Biblija.net – Sveto pismo na internetu. [<https://www.biblija.net/biblija.cgi?m=Apd&id13=1&pos=0&set=2&l=s1>]. (dostop: 1. 12. 2019 do 10. 7. 2020).
- Eksegeza.net. Matjaž, Maksimilijan. *Stara zaveza v novi zavezi*. [<http://eksegeza.net/ew/index.php/biblicni-studij/izbirni-predmeti/stara-zaveza-v-novi-zavezi>]. (dostop: 29. 1. 2020).
- Svetopismo.si [<https://www.svetopismo.si/porocilo/>]. (dostop: 29. 1. 2020).
- [<http://www.marija.si/media/storage/cms/attachments/2012/04/24/15/30/05/7-nedelja-med-letom-a-2011-cel.pdf>]. (dostop: 29. 1. 2020).
- You version. *Iskanje poti nazaj k Bogu*: premišljevanje 1. dan.

Priloga 1: Izjava o avtorstvu zaključne naloge

Podpisana Marija Peljhan, slušateljica Katehetsko pastoralne šole v Vipavi, Biblična smer, izjavljam, da je zaključna naloga z naslovom *Velikonočna zgodba* avtorsko delo. V zaključni nalogi so vsi, literatura in uporabljeni viri, navedeni v skladu s predpisi, teksti niso prepisani brez navedbe avtorjev.

Gozd, avgust 2020

Podpis: Marija Peljhan